

N:o 76.

Af herr **A. Sandwall**, m. fl., om ändring i gällande tulltaxa rörande broderade arbeten.

Vid sistlidna årets riksdag väckte undertecknade i motion n:o 75 förslag rörande tullförhöjning å broderade arbeten.

Bevillningsutskottet, till hvilket motionen remitterades, hemställde i sitt betänkande n:o 5, att broderade arbeten skulle i tulltaxan upptagas på följande sätt:

- »Broderade arbeten, ej specificerade, färdiga eller påbörjade:
broderade remsor af linne- eller bomullsväfnad, äfven om de äro försedda med annat sömnadsarbete, samt broderade linne- och bomullsväfnader, synbarligen afsedda att sönderklippas till remsor 1 kg. 5: 50 andra slag; draga lika tull med det tyg eller annat ämne, hvarå broderiet är anbragt, med tillägg af 100 procent.

Anm. Afdrag i vigten eger ej rum för askar, pappersomslag, kartor och inlägg».

Vid behandlingen af ärendet i kamrarne, blef bevillningsutskottets förslag antaget i Första, men förkastadt i Andra Kammaren; och i den derpå följande gemensamma voteringen afslogs detsamma med 184 röster mot 165.

Under den tid, som förflutit sedan sistlidna Riksdag, har en af de i landet befintliga fabrikerna för tillverkning af broderade arbeten måst alldeles nedläggas denna gren af sin verksamhet och en annan fabrik drifver tillverkningen med betydligt minskad arbetsstyrka och endast under förhoppning, att den nu samlade Riksdagen skall behjerta den svåra ställning, i hvilken denna del af svensk industri befinner sig.

Medan sålunda den inhemska tillverkningen af broderade arbeten minskas, har deremot importen af dylika varor ej obetydligt tilltagit; då importen af broderade arbeten, enligt 1897 års officiella statistik, uppgick i värde till 1,627,915 kronor, har densamma för 1898 ökat till 1,837,600 kronor och för 1899 till 2,074,130 kronor.

Om man därför vill förhindra, att en gryende industri skall gå under och i stället vill söka åt inhemsk produktion rädda så mycket som möjligt af en icke obetydlig handelsvara, så kan man enligt vårt förmenande icke nå detta mål på annat sätt än att genom ett väl avvägdt tullskydd bereda näringen i fråga den lättnad i kampen mot i ekonomiskt afseende öfverlägsna utländska konkurrenter som förhållandena kräfva, och torde man kunna tillgripa detta medel så mycket hellre, som varan i fråga icke på något sätt kan betraktas som en nödvändighetsartikel.

På grund häraf ha undertecknade ansett sig äfven vid årets riksdag böra föreslå vissa förändringar i tullsatsen för broderade arbeten. Då emellertid den största delen af importen af broderade arbeten utgöres af s. k. broderade remsor eller broderade väfnader, synbarligen afsedda att sönderklippas till dylika remsor, så torde man i första rummet böra skydda den inhemska tillverkningen af just detta slags varor, och åtminstone tills vidare uppskjuta frågan om ändring i tullbestämmelserna å öfriga alster af broderifabrikationen.

Vid bestämmandet af de grunder, efter hvilka »broderade remsor» nu skola förtullas, så finner man vid genomseende af tulltaxan, att i densamma mera hänsyn tages till den väfnad, hvarå brodyren är anbragt, än till broderiet sjelft, alltså mera till i fabrikatet ingående råvaran än det färdiga arbetet.

Så t. ex. skall enligt nuvarande bestämmelser afseende fästas ej blott vid olika slag af väfnader utan äfven vid väfnadens täthet, en föreskrift, som uppenbarligen är synnerligen opraktisk, enär dels lika väl ett dyrbart som ett billigt broderi kan anbringas på hvad slags väfnad som helst, utan att dennas större eller mindre täthet lägger hinder i vägen därför, dels vid

förtullningen kontrollen af tygets trådtal erbjuder så stora svårigheter att densammas effektivitet starkt kan ifrågasättas.

Det synes därför, såsom vi i vår till förra årets Riksdag inlemnade motion påpekade och hvilket äfven af bevillningsutskottets majoritet särskildt framhölls, vara betydligt mera enkelt, rättvist och praktiskt att broderade arbeten så långt möjligt är förtullas efter vigt.

För att erhålla föreställning om, huru en tull å broderade arbeten, utgående efter vigt med af oss föreslagna tullsatser, kommer att verka i förhållande till den nuvarande, ha vi anskaffat en samling prof å de i handeln mest gångbara olika sorter af in- och utländska broderade arbeten, försedda med uppgift om dels pris och vigt pr meter, pris pr kilogram, dels ock huru stor längd som erfordras af hvarje slag för att en kilovigt skall ernås m. m., hvarefter upprättats en tabell utvisande pris, vigt m. m. äfvensom nuvarande och begärdt tullskydd å de olika sorterna. (Profver och tabell skola till vederbörande utskott öfverlemnas.) Af den härvid gjorda utredningen framgår, att det effektiva tullskyddet nu i medeltal utgör ej fullt 1 öre pr meter eller omkring 3 % af varans värde, men att, om det förslag till förhöjning af tullen, som här nedan framställes, skulle af Riksdagen godkännas, skyddet komme att utgöra omkring 3,1 öre pr meter eller 10,7 %. För tyllbrodyr utgör det effektiva tullskyddet nu 2,3 öre pr meter och skulle efter den önskade förhöjningen blifva 9,7 %.

Med hänsyn till ofvanstående och de skäl vi redan i vår motion till förra årets Riksdag anförde i denna fråga, få vi vördsamt hemställa,

att Riksdagen må besluta den ändring i gällande tulltaxa rörande broderade arbeten, att tullsaterna i densamma bestämmas sålunda:

Broderade arbeten, ej specificerade, färdiga eller påbörjade:

broderade remsor af linne- eller bomullsväfnad, äfven om de äro försedda med annat sömnadsarbete, samt broderade linne- och bomullsväfnader, synbarligen afsedda att sönderklippas till remsor 1 kg. 5: 50.

broderade remsor af bomullstill, äfven om de äro försedda med annat sömnadsarbete, samt broderade väfnader af sådan tyll, synbarligen afsedda att sönderklippas till remsor 1 kg. 6: 50.

andra slag: draga lika tull med det tyg eller annat ämne, hvarå broderiet är anbragt, med tillägg af 100 procent.

Anm. Afdrag i vigten eger ej rum för askar, pappersomslag, kartor och inlägg.

Stockholm den 26 januari 1901.

Alfred Sandwall.

Hjalmar Hallin.

Oskar Nylander.

N:o 77.

Af herr **E. Persson** i Borrby, *angående ändring af 117 § skiftesstadgan.*

Uti en vid nästlidet års riksdag af mig väckt motion (n:o 8) om ändring af 117 § i Kongl. Maj:ts förnyade nådiga stadga om skiftesverket i riket den 9 november 1866 anförde jag, att egodelningsrättsledamot i likhet med annan domare borde vara skyldig att, sedan ålderdomen inträdt och den dermed följande svagheten gjort honom mindre lämplig att utöfva sitt magtpåliggande värf, afgå från sin befattning; samt att, då nu i vårt land uppnådda 65 lefnadsår i allmänhet bestämts såsom åldersgräns för behörighet att utöfva anförtrödd tjänst, samma åldersgräns borde vara gällande för egodelningsrättsledamot.